

[Gert Petersen.]

sættelsen, må man regne med, at landet ikke kan overleve sådanne forsøg under de vilkår, som eksisterer i 1968. Så meget om det.

Med hensyn til de fremsatte dagsordensforslag skal jeg her kun tage stilling til to af dem, idet de dagsordensforslag, der vedrører De Forenede Nationer, vil blive kommenteret af vort partis anden ordfører, hr. Poul Dam.

Først dagsordensforslaget fra hr. Kjær Rasmussen, som jeg da i og for sig ikke har noget at indvende imod. Det skulle da lige være, at socialistisk folkeparti måske kunne gøre krav på en ophavsretlig godtgørelse. Nu er vi flinke mennesker, vi lader det utvivlsomt hvile derved, men jeg kan ikke rigtig se andet, end at dette dagsordensforslag er en summarisk sammenskrivning af det forslag til folketingsbeslutning, som mit parti har fremsat, og som jo er opført som næstsidste punkt på dagsordenen i dag. Altså, jeg har i og for sig ikke noget imod hr. Kjær Rasmussens forslag, men det forekommer mig noget overflødigt, da der er stillet et forslag til folketingsbeslutning gående ud på det samme og betydelig mere detaljeret og efter min opfattelse argumenteret.

Så er der forslaget til den motiverede dagsorden fra hr. Per Hækkerup. Jeg er — og mit parti er — ganske tilfreds med det forslag og vil gerne anbefale det til vedtagelse, vil gerne stemme for det. Det giver mig anledning til til slut at sige nogle ganske få bemærkninger om denne sag.

Det er helt klart, at der i denne sal er en afstand mellem de partier, som mener, at den nuværende sikkerhedspolitiske løsning på Danmarks problemer er rigtig, og de partier, som mener, at den ikke er det. Men det udelukker ikke, at der i spørgsmålet om konkrete situationer, om, hvad der konkret skal gøres, hvad Danmark konkret kan gøre, kan opstå fællesinteresser, fælles synspunkter. Man kan følges ad et stykke ad vejen, og hvis man kan det, så bør man også gøre det, så ville det være tåbeligt at gå hver for sig.

Jeg har i lang tid haft den opfattelse, at der i virkeligheden bestod en forskel i den udenrigspolitiske vurdering mellem socialdemokratiet og partierne til højre her i salen. Jeg er godt klar over, og jeg prøver slet ikke på at skjule, at der består også en stor forskel mellem socialdemokratiets vurdering og

vor vurdering i socialistisk folkeparti. Men det har været hver gang, når man har diskuteret udenrigspolitik, som om der netop her fra højre side af salen ligesom har været en tilbøjelighed til for enhver pris at fremhæve den enighed, der består mellem det, man kalder de fire gamle partier, om udenrigspolitikken. Da vi havde en udenrigspolitisk debat i april, mindede jeg om, hvordan den dengang borgerlige opposition i en række spørgsmål om Grækenland, Vietnam osv. havde ført en nålestikspolitik imod de efter min opfattelse — og åbenbart nu efter en generel opfattelse — progressive korrekturer, som den daværende regering foretog til den politik.

Jeg kan ikke forestille mig i modsætning til hr. Per Federspiel, at når et stort parti som socialdemokratiet kommer med et dagsordensforslag som det, vi her har fået, så er det simpel politisk taktik. Jeg vil da ikke benægte, at der formodentlig også ligger politisk taktik i det — jeg skal ikke blande mig i, hvordan man vil opfatte det fra socialdemokratisk side, men det er dog en hård bebrejdelse at rette imod det — men jeg må gå ud fra som givet, at det er noget, socialdemokratiet mener og vil stå fast ved, også når de får muligheder, måske i aften, måske senere, for at gennemføre sådanne foranstaltninger som dem, der her er foreslået.

Det fører til slut frem til spørgsmålet om, hvor egentlig provokatøren i denne sag, nemlig det radikale venstre, står. Det er naturligt, og det er i orden, at når man er i et regeringsfællesskab med andre partier, så må det resultat, som kommer ud af det, blive en fællesnævner. Men det er jo ikke tilfældigt, hvilket resultat der kommer ud af det. Det er jo ikke tilfældigt, på hvilke områder de resultater ligger, eller om de ligger på nogen områder. Og det, man må spørge det radikale venstre om, eller som det rettere sagt må spørge sig selv om, det er: hvor højt prioriterer man sådanne skridt som dem, der her er omtalt, i sin samlede politik? Hvis man prioriterer dem lavt, ja, så stemmer man naturligvis, som man hele tiden har gjort, så siger man: nå ja, det er sådan til velvillig overvejelse, og det bliver nok gennemført. Vi ved alle, at det er der meget ringe udsigter til, fordi den fællesnævner, som vil komme ud af samarbejdet med venstre og konservative, åbner ikke op